

at svare, tier og samtykker, er vi jo enige. Men saa vil jeg ogsaa bede det ærede Medlem ikke mere bebrejde mig, at jeg ikke tager Embedsmændene i Forsvar. Thi da har jeg taget dem i Forsvar, ikke blot saa kraftigt, som jeg overhovedet kan gøre det, men ogsaa saa kraftigt, at det ærede Medlem faar Lejlighed til at gøre en Uret god igen overfor disse Embedsmænd. Ærede Medlemmer vil indrømme, at jeg taler med Sagskundskab om disse Ting, som det sidste Hold af Mænd der har foretaget. Jeg har nemlig ogsaa en Gang faaet Tilbud om et hemmeligt Cirkulære. Jeg skal dog ikke komme ind paa det her, jeg sigter her kun til de Forhold, der forelaa i de kritiske Dage i August Maaned, hvor der krævedes den bedste Samvirken mellem overordnede og underordnede.

Jeg har endnu kun et Spørgsmaal at besvare, eller rettere et Angreb, som det ærede Medlem Hr. Povlsen har rettet mod mig, idet han sagde, at jeg paa Vælgermøder har sagt, at han havde givet en urigtig og vildledende Fremstilling til Kongen angaaende et Spørgsmaal, der interesserede meget stærkt paa Færøerne. Jeg kan fuldt ud forstaa, at det ærede Medlem drager det frem her i Rigsdagen, thi jeg maa indrømme, at dette Spørgsmaal i højeste Grad hører hjemme i Rigsdagen. Jeg er derfor glad for, at det ærede Medlem har ment det rigtigt at bringe dette Angreb frem her, som jeg har rettet mod ham paa dette Punkt. Jeg har rettet et andet Angreb mod det ærede Medlem, som jeg ogsaa synes burde komme frem her; men det skal jeg afholde mig fra at omtale nu, maaske kan jeg senere faa Lejlighed til at spørge det ærede Medlem om dette andet Punkt. Det ærede Medlem stillede Spørgsmaalet paa det nationale Omraade, og jeg kan forstaa det. Er der noget Spørgsmaal, vi alle er ømtaalige overfor, er det det nationale Spørgsmaal. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse de Ord, det ærede Medlem her anførte: „Jeg tror, at det stærkeste Baand mellem Færøerne og Danmark knyttes derved, at man anerkender Færingernes Selvstændighed paa det nationale Omraade, og at man hjælper dem til at udvikle sig paa deres egen Folkegrund. Da tror jeg, de ogsaa faar størst Lyst til gennem dansk Kultur at opretholde den Forbindelse med den store Verdenskultur, som det ganske lille Folk deroppe paa Færøerne ikke paa nogen Maade kan undvære“. Det er Ord, som vi alle kan skrive under paa, det er Ord, der maa gaa os alle lige til Hjertetoden. Det er det, vi

skal gøre, naar Forholdene er, som de her ved antydes. Ikke desto mindre er jeg blevet noget overrasket over, at det ærede Medlem Hr. Povlsen tør komme frem med den Sætning, anvendt paa de Forhold, vi her taler om. Det ærede Medlem maa efter min Mening regne med, at man ikke hernede vil sætte sig tilstrækkeligt ind i Forholdene, saaledes som de er paa Færøerne, thi hvis man vilde det, tror jeg ikke, at han turde anvende de Ord, som staar her, vel at mærke som en Bebrejdelse for noget, der ikke skulde være sket overfor Færøerne. Hvorledes er Forholdet? Forholdet er dette, at der paa Færøerne er et meget stort Parti, Sambandspartiet, og en meget stor Del af det saakaldte Selvstyreparti, der er lige saa loyal som Sambandspartiet, som ønsker at faa Lov til at beholde det Sprog, som de nu i 300 Aar har talt i Kirken deroppe. Beboerne deroppe kan ikke forstaa, at vi hernede fra vil blande os i det Spørgsmaal og tvinge dem til at tage et andet Sprog. De har i 300 Aar været vant til at høre det Sprog deroppe i Kirken og ved Konfirmationen; de har været vant til det, fra de var Børn, og til de blev begravet. Derfor forekommer det dem ganske mærkværdigt, at vi hernede vil lægge et saadant Pres paa dem, at de pludselig skal skifte Sprog, at de pludselig skal have et andet Sprog. Det Sprog, som Beboerne deroppe har haft i al den Tid, det var *Dansk*, og det er det, som det store Flertal baade af Sambandspartiet og, i min Tid i alt Fald, ogsaa af Selvstyrepartiet ønskede deroppe. De ønskede det, fordi det var det Sprog, de havde hørt i Kirken; de kunde ikke tænke sig, at de Navne, som de der havde hørt og der havde faaet kære, pludselig skulde sættes over paa et andet Sprog, saaledes at de kom til at lyde anderledes. De kæmpede derfor en fortvivlet Kamp for at maatte beholde det Sprog, som de havde haft i lange Tider. Men de kæmpede ogsaa for det af en anden Grund. De kæmpede for det, fordi de saa, at det ikke blot i religiøs Henseende spillede en stor Rolle, men det spillede ogsaa en stor Rolle for Færingerne i det hele taget, thi hvis man gik til at afskaffe Dansk i Skole og i Kirke, vilde det ikke vare længe, inden de deroppe ikke mere forstod Dansk, og det vilde være værst for dem. Derfor kæmper de for at beholde Dansk, og de staar aldeles uforstaaende overfor dette, at vi hernede endelig vilde tvinge et andet Sprog frem deroppe. En lille Klike ønsker det. Denne lille Klike sammenligner det danske Sprogs Forhold paa Færøerne med det tyske Sprogs For-